

Την επόμενη της επίσκεψης της Γερμανίδας Καγκελαρίου στην Αθήνα, οδηγούσα στον άξονα, Κάστρου, Ορχομενού, Αράχωβας, Δελφών, Ιτέας, Γαλαξειδίου. Από εκεί επιστροφή, βράδυ πιά, στο λεκανοπέδιο μέσω Δεσφίνας, Διστόμου, Λειβαδιάς, Αλιάρτου και Θηβών.

Ήταν μια λαμπρή, δροσερή μέρα. Η ελληνική φύση είχε ήδη ξεκινήσει την ιεροτελεστία της άνοιξης. Η ήπια κυκλοφορία και οι ενίοτε χαμηλές ταχύτητες, μου παραχωρούσαν το δικαίωμα να είμαι σχετικά αφηρημένος και να σκέφτομαι αυτές τις ακανθώδεις σχέσεις με την Γερμανία.

Θυμήθηκα αυτά που έχουμε διαβάσει εμείς οι αγέννητοι τότε, την επίσκεψη του πρώην Καγκελάρου της Δυτικής Γερμανίας Δρ. Κόνραντ Αντενάουερ, τη συνάντησή με τον Πρωθυπουργό Αλέξανδρο Παπάγο, την κατάθεση στεφάνου στο Μνημείο του Αγνώστου Στρατιώτη, την παράθεση γεύματος προς τιμήν του βασιλικού ζεύγους της Ελλάδας, τις επισκέψεις του στην Ακρόπολη των Αθηνών, στη Σαντορίνη, στο Ναύπλιο, στο αρχαίο θέατρο της Επιδαύρου, στους αρχαιολογικούς χώρους της Τίρυνθας, των Μυκηνών και της Ολυμπίας. Μάρτης του '54 ήταν και ο Καγκελάριος παρέμεινε στον τόπο μας σχεδόν μια εβδομάδα.

Εξήντα χρόνια αργότερα, Μάρτη του 2014, μας επισκέφτηκε πρόεδρος της Γερμανικής Δημοκρατίας Γιόακιμ Γκάουκ, τον οποίον συνόδεψε ο Έλληνας ομόλογός του στο μαρτυρικό χωριό Λιγκιάδες των Ιωαννίνων. Εκεί, οι δυνάμεις Κατοχής εκτέλεσαν περισσότερους από 80 αμάχους. Αν ο Γερμανός πρόεδρος επιθυμούσε να επισκεφτεί όλα τα σημεία της πατρίδας μας όπου οι πρόγονοί του εκτέλεσαν μαζικά άοπλους Έλληνες πολίτες, θα χρειαζόταν ίσως, περισσότερο από το χρόνο που δαπάνησε εδώ, το '54, ο Δρ. Κόνραντ Αντενάουερ.

Μολοντούτο όλες οι ελληνικές κυβερνήσεις, κάθε ιδεολογίας ουδέποτε απαίτησαν σοβαρά από την Γερμανία, την Δυτική πριν τη δεκαετία του '90, την ενοποιημένη αργότερα, οποιαδήποτε αποζημίωση, ή έστω κάποια συμφωνία, έναν συμβιβασμό για τις καταστροφές, τις εκτελέσεις, το κατοχικό δάνειο, που υποχρεωθήκαμε να δώσουμε στο τρίτο Ράιχ.

Και τώρα στο ζόφο των μνημονίων οφείλουμε να υποδεχόμαστε την Καγκελάρια και νιώθουμε υπόχρεοι, διότι μας βοήθησε να μη γίνουμε Αργεντινή των αρχών της προηγούμενης δεκαετίας.

Βέβαια, ...έτσι έγινε. Ταυτόχρονα έπρεπε να ενημερωθούμε για το μενού της ψηλής καλεσμένης μας, τη σφυρίδα, το κατσικάκι που δοκίμασε και από το πόσο μαγεύτηκε στη θέα της Ακρόπολης και άλλα τέτοια. Ας σημειώσουμε και την παρουσία του Χρύσανθου στο δείπνο και ας αναλογιστούμε την απόσταση ανάμεσα στη Β' Πανελλαδική του «Ρήγα» και το σήμερα. Τριάντα έξι χρόνια και ωσαύτως μερικά έτη, ιδεολογικού, φωτός.

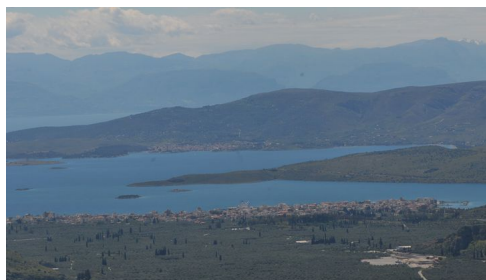
Πως μπορούν να συμβαίνουν αυτά;

Βγήκαμε και στις αγορές, μας είπε και ο πρωθυπουργεύων ό,τι δεν θα υπάρξει τρίτο μνημόνιο, με την ίδια άνεση που οι προκάτοχοί του μας πληροφορούσαν ότι δεν θα υπάρξουν νέα μέτρα, μέχρι που τα επέβαλαν, με την ίδια άνεση που ο ίδιος μεταπήδησε από το αντιμνημονιακό στρατόπεδο στο μνημονιακό, μόλις ανέλαβε την εξουσία.

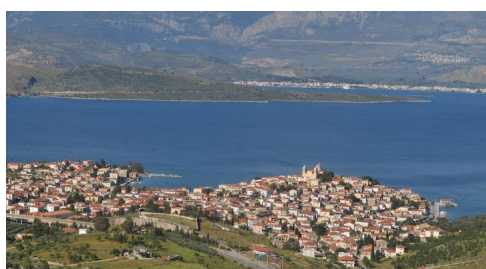
Αυτά λοιπόν σκεφτόμουν, χάνοντας τις εικόνες της άνοιξης, που υπήρχαν εκεί, μπροστά στα μάτια μου.

Μέχρι που κατάλαβα την ματαιότητα, αυτών των σκέψεων και άρχισα να βλέπω γύρω μου.

Αγρούς εύφορους, χώματα φρέσκα φρεζαρισμένα, γη ανοικτή, έτοιμη, γόνιμη.

Λίγο πιο κάτω, τη θέα του κόλπου της Ιτέας, από τους Δελφούς με φόντο το Γαλαξίδι, και σε μισή ώρα την αντίστροφη θέα προς Βορά, με το Γαλαξίδι στο πρώτο πλάνο και την Ιτέα στο φόντο.

Η παρέα που συστήθηκε αιφνιδίως και όλως απρογραμματίστα, αποδείχτηκε εξαιρετική όπως και ο ροζέ οίνος, αλλά και η βόλτα στα νερά του κόλπου με το δεκάμετρο παραδοσιακό, γνήσια γαλαξιδιώτικο σκαρί ονόματι «Γαβριήλ».

Έτσι σαν μια πινελιά μπλε αρμύρας, σαν το καλύτερο επιδόρπιο μετά τις νοστιμιές της «Μαρίτσας».

Εξελίξεις στην κατάσταση των εργαζομένων στην Ελλάδα και στην Ευρώπη.